

♦ МАРИНА РИБАЛКО ♦

Марічка і Червоний Король

♦ ПОДОРОЖ ТУДИ, ДЕ СНІГ ♦

NOT
FOR SALE
— — —
НЕ ДЛЯ
ПРОДАЖУ

◆ дивовижні світи ◆

МАРИНА РИБАЛКО

Марічка і Червоний Король

• ПОДОРОЖ ТУДИ, ДЕ СНІГ •

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2-3
ББК 84 (4УКР)
Р 49

Серія «Дивовижні світи» заснована
Видавництвом Старого Лева
у 2007 році

Будьте обережнішими зі своїми бажаннями! Адже коли дуже-дуже захотіти, можна потрапити поза межі Реальності! А там... поруч зі звичайними людьми живуть дракони, розбійники, королі природних стихій, котрим притаманні людські почуття.

Повернення можливе тільки тоді, коли сила дружби здолає всі випробування і з'єднає в єдине ціле амулет «Скіфське сонце».

© Текст, Марина Рибалко, 2012

© Обкладинка, Анастасія Стефурак, 2016

© Серія «Дивовижні світи», Видавництво Старого Лева, 2007

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-213-0

Різні бувають думки: добрі і злі, веселі й сумні, бувають звичайні буденні, а бувають – казкові. А які різноманітні сни вирують у просторі ночі, коли засинають міста і села! І що вже казати про мрії! Вони втілюють у собі все те, чого потаємно бажає людина, чого прагне досягнути в житті, що зустрічається в її снах.

Та ніхто не мріє так яскраво, як діти. Їхні мрії схожі на різнокольорових метеликів або птахів. Це мрії, в яких живуть казки і чудеса.

1. Королівство снігу

У дворі звичайного багатоповерхового будинку, що на околиці міста, діти будували снігове королівство. Ось палац виріс, виблискуючи чарівною білизнаю стін і веж, ось навколо з'явилася зубчаста огорожа з віконцями. Малих майстрів було четверо: Марічка, майже восьми років, десятирічна Іринка і двоє на рік старших за неї хлопців – Максимко й Денис. Як буває, граючись, діти встигли посваритися. Дівчатка не могли домовитися, котра з них буде королевою збудованої білої країни. Іринка вважала, що тільки вона гідна королівського титулу, адже виграла конкурс «Міні-міс школи», хлопчики носили її портфель, а дорослі завжди казали: «Ой, яка гарненька дівчинка!» Маленька руда Марічка хотіла бути королевою просто тому, що хотіла, і ще тому, що завтра в неї – день народження. Хлопців мало хвилював розподіл ролей у грі, однак з'явилась інша причина для сварки. Денис виніс на подвір'я своє кошеня. Воно було геть чорне – від носа до хвоста – і мало незвичайне

ім'я Амадей. Максимко не любив котів, а окрім того, у його родині вважалося, що чорний кіт – вісник негараздів. Щоправда, Амадей навіть не нагадував якогось-там вісника, він був маленький, з тоненьким коротким хвостиком, лише очі й вуха мав великі. Він нявкав і час від часу витрушував лапки. Прогулянка на морозі йому не сподобалась. Яким же було обурення кота, коли Максим схопив його за шкірку і поставив просто перед мордою сусідського собаки Сірка. Амадей вигнув спинку, розпушив хвоста і грізно зашипів. Сірко спочатку не звертав уваги на перелякане й сердите чорне кошеня, але, слухаючись Максима, ліниво гавкнув кілька разів, загнав Амадея на дерево і спокійно повернувся на своє місце до під'їзду. Денисові ця витівка не здалася смішною. Він ледве зняв свого кота з берези.

– Коли я виросту, – пробурмотів Денис, обтрушуючись, – стану депутатом, а може – й президентом і видам закон, щоб тих, хто ображає тварин, жорстоко карали! І взагалі, отоді вже, як я скажу, так воно і буде!

Раптом здійнявся вітер і над дітьми промчав сяйливий сніговий вихор. Це сталося так швидко, що дорослі, які стояли біля під'їзду, нічого не зрозуміли. Хлопчики й дівчатка Perezирнулися і розбрелися по домівках.

«О третій годині ночі настане мій день народження, – подумала Марічка, засинаючи. – Як би я хотіла колись потрапити у казку і вийти заміж за принца».

О пів на третю дівчинка прокинулася. Жовтуватобіле сяйво наповнювало кімнату. Марічка швидко зіскочила з ліжка, вдяглась і вибігла на подвір'я. Її батьки нічого не почули, спали на диво безтурботно. Снігове королівство кликало дівчинку, з воріт палацу неначе пливла музика, у крихітних віконцях горіло світло. Напевне, там був бал. Марічка стала навколішки і спробувала зазирнути до палацу, та нічого не побачила. А казка зникала, чарівні звуки романтичної мелодії вже майже стихли, і світло згасло, натомість з'явилося відчуття холоду, і захотілося назад до теплого ліжка. Але годинник на центральному майдані почав пробивати третю. Взагалі, у цій частині міста не чули того годинника, але ця ніч була, вочевидь, незвичайною. «Мій день народження настав», – подумала Марічка, тоді згадала, що в кишені шубки лежать святкова свічка і сірники, які вона потай взяла зі столу, коли матуся прикрашала торт. Дівчинка дістала свої скарби, запалила свічку і відчула себе Алісою в Країні Чудес, бо не знала, чи то вона сама зменшувалася, чи білий замок перед нею зростає. «Марічко, зачекай, повернись!» – почувла дівчинка знайомий голос, озирнулась і побачила, що десь удалині, посеред снігового степу біжить до неї рідна бабуся, а будинків і дитячого майданчика з гойдалками наче і не було навколо. Вона знову глянула на замок. Велетенські ворота відчинились і перед нею з'явився чоловік у червоному чудернацькому вбранні. Він вклонився і простягнув Марічці руку. Дівчинка відчула, що з нею поведуться, як

Королівство снігу

із дуже поважною особою, і ступила крок назустріч незнайомцеві, знов озирнулася на бабусю, яка гукала: «Зачекай!» – і бігла так, наче до неї повернулася молодість. «Але ж якщо я послухаюся, то, можливо, так ніколи і не потраплю до казки!» – подумала Марічка і подала руку чоловікові в червоному. Він підхопив дівчинку, одна мить – і вона вже сиділа на спині жовтогарячого дракона. Зчинився шум і вітер від змахування драконових крил, і засніжена земля стала швидко віддалятися, а пообіч пролітали сріблясті іскорки і різні птахи, які здивовано озиралися: «Червоний Король везе до свого замку дитину з Реальності! Що б це могло означати?»

2. Бабуся Надія

Бабуся Надія сиділа вдома сама і думала, як же їй тепер вчинити. Вона була не простою бабусею, а письменницею-казкаркою, тому вміла помічати те, що зазвичай помічають лише діти. Ніхто інший не помітив би перетворення білого замку, а вона побачила і зрозуміла, що її онука сама не знайде шляху назад додому. Бабуся знала, що треба робити, хоч усвідомлювала, що її ідея – ризикова.

Діти зустрілися на подвір'ї, як звичайно, під час канікул, зранку. Всі троє були на диво припиншклі.

– Маріччина баба Надя зателефонувала до нас сьогодні і сказала, щоб я прийшов, – нарешті мовив Максим.

– І мені вона те ж саме говорила, – озвався Денис.

– І мені, – ледь чутно муркнула Іринка. – Тільки я до неї не піду, бо вона – відьма.

– Еге ж! – засміявся Максим. – Як же їй не бути відьмою, як у неї ніс гачкуватий, ще й кульгає.

За всіма ознаками вона – баба Яга! Ти, мабуть, ще й бачила, як вона у ступі літала?

– Не бачила, – образилась Іринка. – Однак я її боюся.

– Ну, як ти така боягузка, то і залишайся сама тут, а ми з Максом підемо, – насмішкувато вигукнув Денис.

І хлопці подалися до невеличкого будинку, що знаходився на розі вулиці. Він нічим особливим не вирізнявся, однак дітям було дещо моторошно від тих оповідок про чаклунство. Невідомо, хто й вигадав таке. Якби хлопці знали, що бабуся – письменниця і ні з яким чаклунством не має справи, вони б не боялися. Але вона друкувала свої казки під псевдонімом, тому діти й не здогадувалися, хто вона насправді.

– Ти ж не віриш, що баба Надя – відьма? – запитав Денис.

– Не виключаю такого варіанту, – відповів Максим і натиснув ґудзик дзвоника.

Двері ніхто не відчиняв.

– А що як вона перетворить нас на яких-небудь чудовиськ? – не витримуючи чекання, промовив Денис.

– Заледве з цього буде якась користь, – відповіла бабуся. Вона надійшла разом з Іринкою від будинку дітей.

– Добрий день, – зніяковіло пробурмотіли хлопці майже в один голос.

– Вона зовсім не страшна, – заговорила Іринка, випереджаючи намагання хлопців щось іще

пояснювати, – бабусі Наді просто потрібна наша допомога!

Вони всі разом зайшли до будинку, і Максим із Денисом навіть здивувалися, що не побачили похмурої відьомської оселі з засушеними травами, кришталевою кулею і мітлою в кутку. Натомість там були звичайні світлі кімнати – помешкання добропорядної літньої пані.

– Річ у тім, що моя онучка потрапила до іншого світу. Щоб їй повернутися звідти, потрібно вам утрюх туди помандрувати, – мовила бабуса Надя.

– Я не зрозумів, що значить «інший світ», докладніше поясніть, будь ласка, – Максим любив копіювати батькову манеру висловлювання.

– Цей світ не знайдеш на карті. Більшість людей, особливо дорослих, не можуть навіть побачити його. Він з'явився з вашої уяви, діти. Коли ви вчотирьох зліпили снігове королівство, воно ожило по той бік реальності. Воно склалося з вашої творчості, а також з ваших думок, мрій, з усього того, що ви чули і бачили в житті, що уявляли, чого боялись і про що забули. Знайти там Марічку буде, напевне, важко. Її забрав і повіз кудись чоловік у червоному вбранні на жовтогарячому драконі. Вдягнений він був багато і поводився не так, як прості люди. У тому краю може бути небезпечно. І час там іде поіншому. Можливо, багато поколінь уже народилося там з моменту його створення. Ви можете пробути в сніговому краю скільки завгодно довго, але коли повернетесь, то тут пройде зовсім мало часу (можливо,

кілька хвилин), і в цьому світі ви з'явитесь такими ж, якими звідси підете.

– Зачекайте, ви думаєте, що ми повіримо в це? Нам уже не по п'ять років! – заперечив Макс. – Чи це гра якась?

– Будь-що можна вважати за гру до тієї миті, поки з'явиться справжня небезпека. І я боюся, що роблю помилку, відсилаючи вас у світ, якого наполовину не існує. Але моя онучка не зможе повернутися без вашої допомоги, – промовила бабуся Надія і дістала з шухляди металевий диск, що зображував сонце. – Цей амулет прокладе вам шлях у казку. Його створили стародавні скіфи багато століть тому. Він діє просто, і ви все побачите самі, якщо згодні на справжнє важке випробування.

Діти мовчали. Бабуся розібрала амулет на три частини, просилила шнурочки в дірки, що були у кожній частині амулета, і поклала на підлогу всі три сектори металевого сонця.

– Максиме, Денисе, Іринко, послухайте мене уважно. Зараз, якщо ви станете навколо амулета й візьметесь за руки, світ, про який ми щойно говорили, відкриється для вас. Я пішла би з вами, та дорослим туди немає шляху. Щоб повернутися назад у Реальність, треба скласти амулет і так само стати навколо та взятися за руки. Ваша мета – забрати Марічку, тому коли ви вчотирьох створите коло – шлях відкриється, і ви знову опинитесь тут. Різні пригоди можуть трапитися, може бути страшно, та щоб не було спокуси повернутися, залишивши когось із

друзів, одягніть кожен на шию по частині амулета, і зібрати його можна буде лише тоді, коли ви будете всі разом.

– Що ж, давайте перевіримо, чого вартий цей витвір стародавніх скіфів, – мовив зухвало Максим і простягнув руки друзям.

– Ні, не зараз! Я хочу зібрати речі і сказати «до побачення» мамі й татові, – заперечила Іринка.

– Яке «до побачення»? Ти за хвилину знову будеш тут! – промовив Денис і узяв за руку Максима.

Дівчинка поглянула на бабусю Надію з питанням у погляді. Вона не знала, чи хоче кудись іти. Їй було цікаво, але страшно.

– Я не примушую тебе, дитино. Ти можеш відмовитися від цієї подорожі, – мовила бабуся лагідно.

– Ні, я не відмовляюсь, – і Іринка замкнула коло друзів.

Сріблясті й сині іскри наповнили кімнату, що стала тепер прозорою. Крізь невиразний візерунок на шпалерах діти бачили лан. Там колосилися залиті сонцем жита, і серед них пролягав шлях.

– Пам'ятайте, діти, – гукнула бабуся Надія, – у казці ви можете змінитися, та не бійтеся тих змін, бо коли ви повернетесь, то станете знову такими, як є зараз.

3. Сюрпризи потойбіччя

Кімната розтанула, і залишилися лише лан, шлях, гори й ліс удаліні.

– Схоже, тут літо або початок осені, – промовив Денис, – тепло, аж гаряче.

– Ну звісно ж, не зима, тільки щось я не розумію, якесь дивне відчуття, якось все по-іншому, – почули Денис з Іринкою голос Максима, почали озиратись, та не побачили його. Аж раптом пролунав зойк, сповнений жаху. Звук ішов із трави, діти розгорнули гілки невисокого чагарнику і побачили чорне кошеня, схоже на Денисового Амадея.

– Поглянь, Іринко, кіт. Малий, ти звідки тут узявся? – запитав Денис, піднімаючи кошеня з трави.

– Ану постав мене зараз же назад, я не кіт! – заволато кошеня Максимовим голосом. – Що зі мною зробили? Поверніть мене, я хочу бути нормальним!

– Макс?! – хором вигукнули Іринка й Денис.

– Оце і є ті зміни, про які казала бабуся Надя? – промовила дівчинка, придивляючись до чорного

кошеняти. – А ми, здається, ні на кого не перетворилися.

Денис уважно оглянув свої руки, обмацав обличчя й чуба.

– Так, зі мною все нормально. А ти, Іринко, все-таки не зовсім така, як була, щось змінилося.

– Що?! Що зі мною не так? – розхвилювалася дівчинка.

– Та чого ти злякалася? Навпаки, якась ти занадто красива стала, очі блищать незвичайно чи що, ну не знаю я.

– Яка різниця, ви – люди, а я – кіт, поверніть мене назад! У такому вигляді я не піду нікого шукати. Ми так не домовлялись! – озвався сердито і майже зі сльозами в голосі Максим.

– Взагалі-то, нас попереджали, – промовила Іринка замислено.

– Не про таке, – запротестував кіт.

– Ну добре, повернімося. Можливо, баба Надя щось зробить, аби ми всі залишалися тут людьми, – погодився Денис. Він уперше вирішував і дуже цим пишався, адже зазвичай Максимко був лідером компанії.

Амулет-сонце склали, взяли за руки, присівши, щоб можна було тримати за лапки кошеня. Навколо посипалися сріблясто-сіруваті іскри, заливаючи повітря дивним сяйвом, у якому потонував навколишній пейзаж і вималювалася кімната.

– А де ж моя онука? Де Марічка? – озвалася бабуся Надія.

– Та ми ще не шукали її. Справа в тім, що у тому світі Макс перетворюється на кошеня, – почав пояснювати Денис.

– На чорного кота! – підтримав Максимко.

– То не могли б ви зробити так, щоб жоден з нас ні на що не обертався, а залишався собою? – висловив спільне запитання Денис.

– Любі мої, як же я можу вплинути на інший світ? А тим більше, це не випадкова зміна зовнішності, вона з чимось пов'язана. Можливо, ви, діти, краще це зрозумієте, якщо подумаєте трохи. А до того ж, будь-яке перетворення має своє значення і чимось може вам допомогти, чогось навчити.

– Ну це вже ні! Така наука – це знущання з розумної істоти. Я пішов, вибачайте. Ви як, залишаєтесь? – звернувся Максим до друзів.

– Так, звичайно, – відповів Денис. – А може, все-таки й ти нас не лишатимеш?

Максим похитав головою.

– Ну Максимчику, будь ласка, не йди, – лагідно заговорила Іринка, – як же ми без тебе? Ти ж у нас найрозумніший. Якщо хочеш, поки ти будеш кошеням, я носитиму тебе в рюкзачку.

І вона почала швидко звільняти рожевий невеличкий рюкзак від ляльок та різноманітних речей.

– Склади все це назад. Я передумав. Я піду з вами, це може бути навіть цікаво. Тільки коли хто й носитиме мене на руках, так той із нас, з чієї ласки я став котом. Є тут такий любитель тварин чорної масті, – і хлопчик недвозначно подивився на товариша.

– Я не проти, та якби ти не ображав Амадея, напевне, залишився б собою.

Сперечатися далі – лише марнувати час, отже, таким самим чином, як і першого разу, діти потрапили на шлях серед ланів.

– Ну що, куди підемо? – запитав Денис.

– Звісно ж, до лісу, бо в інший бік – гори, – відповів Максим.

– А що як у лісі водяться хижі звірі? – засумнівалась Іринка.

– А в горах іти буде важко і не менше небезпек. Врешті-решт у лісі можна сховатися від хижаків на деревах.

– Легко тобі говорити, – мовила дівчинка, поглянувши на маленькі чорні лапи, які, без сумніву, мали гострі кігті. Кіт пирхнув сердито.

І от вони подалися до лісу. Багато годин діти йшли серед дерев, з'їли половину припасів, що наготувала бабуся Надія, а кінця-краю хащам не видно. Почало смеркатися.

– Ну, хижих звірів у цій частині лісу немає, – трохи втішив своїх друзів кошеня-Максим, – як ви розумієте, такі речі я відчуваю.

– Тільки холодно, ноги болять, спати хочеться, і ніде нікого, – тяжко зітхнула Іринка.

– Не сумуй, це ж дорога. Цілком можливо, що незабаром ми когось зустрінемо, хто зупинився на ніч перепочити, – лише щоб заспокоїти дівчинку, мовив Денис.

Так воно і сталося.

4. Цигани

Не минуло й десяти хвилин, як кіт промовив: «Димом пахне, вогнище близько». Незабаром друзі побачили відблиски серед дерев. І ось вони дісталися циганського табору.

Дітей зустріли привітно, нагодували. Денисові, щоправда, не сподобалось, як захоплено дивилися ці люди на Іринку. Вона ж напрочуд швидко знайшла спільну мову з циганчатами і витанцьовувала з ними, дивуючи всіх легкістю і красою рухів. А потім підійшла до старої циганки, яка сиділа біля кибиток, простягла руку і попросила повернути.

– Дівчинка з Реальності, – замислено промовила сива жінка з дещо жорсткими рисами обличчя, – небагато я тобі скажу, але все – правду. Три дороги у тебе тут буде. Перша – дорога чекання, друга – дорога кохання, а третя – дорога страху. А куди вони приведуть тебе – сама маєш побачити і обрати. Від тебе залежить.